

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินของไทยออกเป็น 3 ส่วน คือ ราชการบริหารส่วนกลาง ราชการบริหารส่วนภูมิภาคและราชการบริหารส่วนท้องถิ่น การใช้อำนาจการปกครองประเทศในยุคแรกๆ ใช้หลักการรวมอำนาจการปกครองไว้กับส่วนกลางเป็นหลัก เพราะเหตุว่าเมื่อแรกตั้งชาตินั้นมีความจำเป็นที่จะต้องใช้อำนาจเด็ดขาดในการปกครองเพื่อสร้างความมั่นคงให้แก่ชาติ ประกอบกับทั้งอาณาเขตของประเทศที่กว้างขวาง ประเทศยังไม่เจริญก้าวหน้า พลเมืองมีจำนวนไม่มากนัก จึงยอมเป็นการสะดวกและเหมาะสมที่จะรวมอำนาจปกครองไว้ที่ศูนย์กลางของประเทศแต่เพียงแห่งเดียว ทั้งนี้เพื่อเอกภาพของชาติและประสิทธิภาพในการบริหาร ในระยะต่อมาเมื่อประเทศมีพลเมืองจำนวนมากขึ้นเป็นเงาตามตัวรัฐบาลจึงใช้วิธีแบ่งอำนาจการปกครอง โดยจัดตั้งหน่วยงานและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่สังกัดกระทรวง ทบวง กรมต่าง ๆ ไปประจำอยู่ใน ส่วนภูมิภาค คือ จังหวัด อำเภอ ตำบล พร้อมทั้งแบ่งสรรอำนาจหน้าที่ให้หน่วยงานและเจ้าหน้าที่ดังกล่าวรับไปปฏิบัติบัติในฐานะเป็นตัวแทน (Agents) ของรัฐบาลกลาง เพื่อให้สามารถอำนวยความสะดวกและให้บริการแก่ประชาชนได้อย่างทั่วถึง (ประหยัด หงษ์ทองคำ, 2526 : 3)

ต่อมาเมื่อประเทศมีความเจริญก้าวหน้ามากขึ้น การคมนาคมสะดวกขึ้น ท้องถิ่นของประเทศเจริญขึ้น และประชาชนในท้องถิ่นมีความรู้ความสามารถพร้อมที่จะรับผิดชอบภารกิจในการปกครองตนเอง ประกอบกับสถานการณ์ในด้านต่าง ๆ ของโลกและของประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระแสเรียกร้องประชาธิปไตยเพิ่มสูงขึ้น อันเป็นผลกระทบต่อบทบาทและหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่หน่วยงานของรัฐจะต้องปรับบทบาทให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจสังคมที่เปลี่ยนไป จึงได้เกิดแนวคิดเกี่ยวกับการกระจายอำนาจการปกครองขึ้น เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการเมือง การปกครองท้องถิ่นของตนเอง โดยที่รัฐได้มอบอำนาจให้ท้องถิ่นไปจัดทำบริการสาธารณะเพื่ออำนวยความสะดวกในด้านต่างๆแก่ประชาชนในท้องถิ่นของตนเองตามกำลังความสามารถ ทั้งนี้เพื่อเป็นการสนองตอบต่อปัญหาและความต้องการ

ของแต่ละท้องถิ่นได้อย่างทั่วถึง และถือเป็นการแบ่งเบาภารกิจของรัฐบาลกลางอีกด้วย โดยการกำหนดให้องค์กรท้องถิ่นที่จัดตั้งขึ้นเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่นที่มีฐานะเป็นองค์กรนิติบุคคลต่างหากจากรัฐบาลกลาง มีงบประมาณเป็นของตนเอง มีทรัพย์สินเป็นของตนเอง มีเจ้าหน้าที่เป็นของตนเองและมีอำนาจอิสระในการปฏิบัติหน้าที่ (Autonomy) ตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ (โกวิทย์ พวงงาม. 2544 : 26)

การกระจายอำนาจการปกครองจากส่วนกลางลงสู่การปกครองในระดับท้องถิ่น มีความสำคัญมากโดยเฉพาะการมีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ที่มีเจตนารมณ์อย่างแน่ชัดในการกระจายอำนาจให้แก่ท้องถิ่น โดยบัญญัติไว้ในมาตรา 78 ว่า “รัฐต้องกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นพึ่งตนเองและตัดสินใจในกิจการท้องถิ่นได้เอง พัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่นและระบบสาธารณสุข การ ตลอดจนทั้งโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณเทศในท้องถิ่นให้ทั่วถึงและเท่าเทียมกันทั่วประเทศ” (โกวิทย์ พวงงาม. 2544 : 31)

นอกจากนี้การเมืองในระดับท้องถิ่นจะเป็นรากฐานและพลังสำคัญต่อความมั่นคงทางการเมืองในระดับชาติ กล่าวคือ การพัฒนาการเมืองในระดับชาติเกิดจากการพัฒนาการเมืองในระดับท้องถิ่นมาก่อน หากการเมืองในระดับท้องถิ่นมีความเข้มแข็งการเมืองไทยในระดับชาติก็มีความมั่นคงตามไปด้วย ในทางตรงข้ามถ้าการเมืองในระดับท้องถิ่นมีความล้มเหลว การเมืองในระดับชาติก็ไม่มีโอกาสสร้างความมั่นคงได้ รัฐบาลประเทศใดที่มุ่งพัฒนาการเมืองในระดับชาติ จึงมีความพยายามที่จะพัฒนาการเมืองระดับท้องถิ่นให้มีความเข้มแข็งและมั่นคง เพราะนอกจากการเมืองระดับท้องถิ่นเป็นสิ่งใกล้ตัวประชาชนมากกว่าการเมืองในระดับชาติ การตัดสินใจเลือกผู้รับผิดชอบในกิจการท้องถิ่นจะถูกต้องมากกว่าการเลือกตั้งในระดับชาติ (เกรียงศักดิ์ เขียวยิ่ง และวิรัช วิรัชนิภาวรรณ. 2530 : 3-4)

เทศบาลเป็นการปกครองท้องถิ่นอีกรูปแบบหนึ่ง ที่เกิดขึ้นตามหลักการปกครองในระบอบประชาธิปไตยที่ว่า ประชาธิปไตยเป็นรูปแบบการปกครองของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชน การจัดการปกครองรูปแบบเทศบาลเพื่อให้ประชาชนในแต่ละท้องถิ่นดำเนินการปกครองตนเอง (Self Government) โดยเลือกผู้แทนคือสมาชิกสภาเทศบาล ไปปฏิบัติหน้าที่ในการออกเทศบัญญัติและบริหารงานของเทศบาลแทนประชาชน การบริหารงานของฝ่ายบริหารต้องตอบสนองความต้องการและแก้ไขปัญหาของประชาชนในเขตเทศบาลได้ คณะราษฎรจึงได้จัดให้มีการปกครองท้องถิ่นรูปแบบของเทศบาลในประเทศไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2476 เป็นต้นมา ซึ่งถือเป็นการกระจายอำนาจจากส่วนกลางมาให้ประชาชนในท้องถิ่นดำเนินการ อีกรูปแบบหนึ่ง (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2539 : 297) .

เทศบาลตำบลเกษตรวิสัย อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด เป็นเทศบาลที่ได้รับ การเปลี่ยนแปลงฐานะจากสุขาภิบาลเพื่อให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 285 โดยมาตรานี้บัญญัติให้สมาชิกสภาท้องถิ่นมาจากการเลือกตั้งของ ประชาชนและผู้บริหารมาจากสภาหรือมาจากการเลือกตั้งของประชาชนโดยตรง ซึ่งผลจาก การประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับนี้มีผลให้สุขาภิบาลทั่วประเทศได้รับการยกฐานะเป็นเทศบาล ตำบล และมีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างการบริหารจากเดิมที่มีคณะผู้บริหารโดยมีนายอำเภอ เป็นประธานและมีกรรมการที่เป็นข้าราชการประจำส่วนหนึ่ง ส่วนหน่วยงานต่างๆได้รับการ ปรับเปลี่ยนโยเพิ่มหน่วยงานต่าง ๆ คือ สำนักปลัดเทศบาล กองคลัง กองช่าง กองสาธารณสุข และสิ่งแวดล้อม กองประปา กองการศึกษา โดยมีปลัดเทศบาลเป็นพนักงานประจำที่มี ตำแหน่งสูงสุด และในการปฏิบัติหน้าที่ นั้น พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 และแก้ไข เพิ่มเติม (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 ได้กำหนดหน้าที่ของเทศบาลไว้ถึง 9 ประการ คือ

1. รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน
2. มีและบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก
3. รักษาความสะอาดของถนน หรือทางเดิน และที่สาธารณะ รวมทั้งกำจัด มูลฝอย และสิ่งปฏิกูล
4. ป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ
5. ให้มีเครื่องใช้ในการดับเพลิง
6. ให้ราษฎรได้รับการศึกษาอบรม
7. ส่งเสริมพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุและผู้พิการ
8. บำรุงศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น
9. หน้าที่อื่นตามที่กฎหมายบัญญัติให้เป็นหน้าที่ของเทศบาล

กล่าวได้ว่าการปรับเปลี่ยนฐานะของสุขาภิบาลเป็นเทศบาลครั้งนี้เป็นการ เปลี่ยนแปลงที่เกิดจากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญทั้งด้าน โครงสร้าง คือ เปลี่ยนผู้บริหารจาก นายอำเภอเป็นนายกเทศมนตรี เปลี่ยนการบังคับบัญชาพนักงานจากข้าราชการประจำไปเป็น นักการเมืองท้องถิ่น เปลี่ยนขอบข่ายของบทบาทในการดำเนินงาน ซึ่งในการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ ผู้ปฏิบัติงานของเทศบาลตำบลทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นฝ่ายการเมืองหรือข้าราชการประจำจะต้อง เป็นผู้มีความวิสัยทัศน์กว้างไกล มีศักยภาพในการปฏิบัติหน้าที่ มีแนวคิดเชิงระบบ แต่ที่ผ่านมา สำนักงานคณะกรรมการมาตรฐานบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น (2544 : 27) พบว่า เทศบาล ตำบลที่เกิดขึ้นใหม่ยังประสบปัญหาด้านการบริหารและการดำเนินงานตามบทบาทหน้าที่บัญญัติ

ไว้ในพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 รวมตลอดถึงในด้านการเงิน การคลัง งบประมาณ และบุคลากร

นอกจากสภาพของเทศบาลที่มีความไม่พร้อมด้าน โครงสร้างและด้านบุคลากรแล้ว ด้านงบประมาณก็มีปัญหาเช่นเดียวกัน กล่าวคือ เทศบาลตำบลใหม่มีงบประมาณจำกัด แต่มีภารกิจมาก และถูกควบคุมโดยรัฐบาลกลางมากในเรื่องดังกล่าว โกวิท พงงาม (2544 : 141-142) ได้อธิบายไว้ว่า ปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้ ทำให้การเมืองท้องถิ่นเป็นเวทีสำหรับนักการเมืองระดับสอง เป็นการเมืองแบบงานอดิเรกของข้าราชการบำนาญ และเป็นทางผ่านของนักการเมืองรุ่นใหม่ที่ก้าวไปสู่การเมืองระดับชาติ แต่ไม่ค่อยเป็นเวทีให้ผู้มีความสามารถจริงลงมาอุทิศตนในการพัฒนาเมืองให้เป็นแบบอย่างที่ดี ขาดผู้นำที่มีความรู้ความสามารถ สร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ให้เมือง และได้รับความร่วมมืออย่างจริงจังจากประชาชน ประกอบกับเทศบาลเป็นหน่วยงานปกครองท้องถิ่นที่กระทรวงมหาดไทยและประชาชนทั่วไปให้ความสนใจน้อยที่สุดในแง่การปฏิรูปองค์การ เนื่องจากถูกมองมาตลอดว่าเทศบาลเป็นหน่วยงานในเขตเมือง จึงให้ความสนใจสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งกระทรวงมหาดไทยถือว่าต้องวางรากฐานประชาธิปไตยให้แก่สังคมชนบท และจากการศึกษาของคณะกรรมการวิสามัญ พิจารณาศึกษาปรับปรุงโครงสร้างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สภาผู้แทนราษฎร (2546 : 31 a) ยังพบว่า การกำหนดอัตราส่วนรายได้ระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับรายได้ของรัฐบาลตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ซึ่งกำหนดไว้ว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องมีรายได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 35 ของรายได้รัฐบาลเป็นการกำหนดที่ ไม่สามารถปฏิบัติได้จริง และไม่ควรมีการกำหนดตัวเลขที่สูงและตายตัวเช่นนี้

นอกจากนั้น กระทรวงมหาดไทยได้ออกระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการวางแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548 โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้การบริหารงานของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับการพัฒนาประเทศ ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรวมถึงเทศบาลตำบลเกษตรวิสัย อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด ได้กำหนดแผนงานการพัฒนาไว้ 5 ด้าน ดังนี้

1. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน
2. การพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
3. การพัฒนาเศรษฐกิจ

4. การพัฒนาสังคม

5. การพัฒนาการเมืองการบริหาร

จากข้อกำหนดดังกล่าวเทศบาลตำบลเกษตรวิสัย อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด ได้จัดทำแผนพัฒนาสามปี (พ.ศ. 2550 – 2552) ได้กำหนดโครงการไว้หลายโครงการเพื่อปฏิบัติตามแผนงานดังกล่าว (เทศบาลตำบลเกษตรวิสัย. 2550)

จากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นตั้งแต่การปรับเปลี่ยน โครงสร้างของสุขาภิบาลเป็นเทศบาลตำบล การปรับเปลี่ยนฝ่ายบริหารและสภารวมถึงอำนาจหน้าที่ที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย รวมถึงระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการวางแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548 ซึ่งกำหนดไว้ 5 ด้านนั้น จะเห็นได้ว่ามีส่วนทำให้บทบาทของเทศบาลตำบลเพิ่มขึ้นอย่างมาก แต่งบประมาณและจำนวนบุคลากรยังไม่สอดคล้องกับภาระหน้าที่ ประกอบกับการศึกษาวิจัยของทั้งบุคคลและหน่วยงานภาครัฐได้ชี้ให้เห็นถึงปัญหาบางประการที่อาจทำให้บทบาทการพัฒนาของเทศบาลตำบลไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร อันมีผลต่อการดำรงชีวิตของประชาชนไม่มากนักน้อย แต่หากว่าเทศบาลตำบลแห่งใดสามารถปฏิบัติภารกิจตามบทบาทการพัฒนาได้อย่างสมบูรณ์แล้ว จะมีผลดียิ่ง

การที่จะทราบได้ว่าเทศบาลใดได้มีการพัฒนาอยู่ระดับใด จะต้องให้ประชาชนเป็นผู้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น ทั้งนี้เพราะประชาชนเป็นผู้ได้รับผลกระทบโดยตรงจากการพัฒนาของเทศบาล และการที่จะให้ประชาชนทั้งหมดแสดงความคิดเห็น อาจไม่ได้รับคำตอบที่เป็นจริง เพราะประชาชนไม่สนใจต่อการดำเนินการของเทศบาล อย่างไรก็ตามคณะบุคคลที่ได้รับเลือกจากประชาชนให้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินกิจการของเทศบาลนั้นคือ คณะกรรมการชุมชน คณะกรรมการชุมชนจึงถือได้ว่าเป็นตัวแทนของประชาชนอย่างแท้จริง และติดตามปฏิบัติภารกิจของเทศบาลอย่างใกล้ชิด ประการที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ นอกจากคณะกรรมการชุมชนจะได้รับเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนในการเป็นตัวแทนของประชาชนทุกชุมชนในเขตเทศบาลแล้ว คณะกรรมการชุมชนเป็นตัวแทนของประชาชนที่ไม่ได้รับคำตอบแทนใด ๆ จากเทศบาล จึงเป็นคณะบุคคลที่เป็นตัวแทนของประชาชนอย่างแท้จริง และอาศัยอยู่ในชุมชนในเขตเทศบาล การที่คณะกรรมการชุมชนจะแสดงความคิดเห็นต่อบทบาทการพัฒนาของเทศบาลจึงเป็นความคิดเห็นที่น่าเชื่อถือและสามารถเป็นทางเลือกต่อการพัฒนาเทศบาลได้ดีในระดับหนึ่ง

ผู้วิจัย ในฐานะที่เป็นประชาชนที่อาศัยและประกอบอาชีพในเขตเทศบาลตำบลเกษตรวิสัย อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด มีความสนใจและมีความตั้งใจที่จะทำการวิจัย

บทบาทในการพัฒนาของเทศบาลตำบลเกษตรวิสัย เพราะที่ผ่านมายังไม่ปรากฏผลวิจัยในเรื่องนี้ ซึ่งอาจคาดหวังได้ว่า ผลการวิจัยจะเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่จะนำไปเป็นทางเลือกในการพัฒนาการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ให้สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการพัฒนาของเทศบาลตำบลเกษตรวิสัย อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ดตามความคิดเห็นของคณะกรรมการชุมชน
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของคณะกรรมการชุมชนที่มีเพศ อายุ และระดับการศึกษาแตกต่างกันต่อการพัฒนาของเทศบาลตำบลเกษตรวิสัย อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด
3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะของคณะกรรมการชุมชนต่อการพัฒนาเทศบาลตำบลเกษตรวิสัย อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด

สมมุติฐานการวิจัย

1. การพัฒนาของเทศบาลตำบลเกษตรวิสัย อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ดตามความคิดเห็นของคณะกรรมการชุมชนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง
2. คณะกรรมการชุมชนที่มีเพศ อายุ และระดับการศึกษาแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการพัฒนาของเทศบาลตำบลเกษตรวิสัย อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ดแตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

1. ด้านประชากร ได้แก่ คณะกรรมการชุมชนในเขตเทศบาลตำบลเกษตรวิสัย จำนวน 13 ชุมชน รวม 146 คน
2. ด้านระยะเวลา ตั้งแต่เดือน 1- 31 มีนาคม 2550
3. ด้านเนื้อหา ใช้กรอบการวางแผนพัฒนาเทศบาลตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการวางแผนพัฒนาขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548 แบ่งเป็น 5 สาขา คือ
 - 3.1 สาขาการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน
 - 3.2 สาขาการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 - 3.3 สาขาการพัฒนาเศรษฐกิจ

3.4 สาขาการพัฒนาสังคม

3.5 สาขาการพัฒนาการเมืองการบริหาร

4. ตัวแปร

4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ คุณลักษณะของของคณะกรรมการชุมชน ประกอบด้วย เพศ อายุ และระดับการศึกษา

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นของคณะกรรมการชุมชนต่อการพัฒนาของเทศบาลตำบลเกษตรวิสัย อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด ประกอบด้วย

4.2.1 การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน

4.2.2 การพัฒนาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

4.2.3 การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ

4.2.4 การพัฒนาสังคม

4.2.5 การพัฒนาการเมืองและการบริหาร

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เทศบาลตำบล หมายถึง เทศบาลตำบลเกษตรวิสัย อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงฐานะสุขาภิบาลเป็นเทศบาล พ.ศ. 2542

2. คณะกรรมการชุมชน หมายถึง คณะกรรมการชุมชนในเขตเทศบาลตำบลเกษตรวิสัย อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด ตามระเบียบเทศบาลตำบลเกษตรวิสัย ว่าด้วยการจัดตั้งชุมชนย่อยและคณะกรรมการชุมชนในเขตเทศบาลตำบลเกษตรวิสัย พ.ศ. 2547

3. การพัฒนา หมายถึง การพัฒนาของเทศบาลตำบลเกษตรวิสัยตามแผนพัฒนาสามปี (พ.ศ. 2550- 2552) ของเทศบาลตำบลเกษตรวิสัย 5 ด้าน ประกอบด้วย การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การพัฒนาเศรษฐกิจ การพัฒนาสังคม และการพัฒนาการเมืองการบริหาร

4. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน หมายถึง การก่อสร้างถนน การซ่อมแซมคูแลร์กษาดถนน การทำความสะอาดถนนและที่สาธารณะ การก่อสร้างถนนชลประทาน การก่อสร้างท่อระบายน้ำ การขยายผิศจารจร การติดตั้งป้ายชื่อถนนและซอยในเขตเทศบาล การขยายเขตไฟฟ้าให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ในเขตเทศบาล การติดตั้งสัญญาณไฟจราจร การขยายท่อประปา การดำเนินการด้านการจัดผังเมือง

5. การพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หมายถึง การทำความสะอาดถนนและที่สาธารณะ การจัดภาชนะรองรับขยะอย่างเพียงพอ การจัดกิจกรรมรณรงค์รักษาความสะอาดเป็นประจำ การประสานความร่วมมือกับหน่วยราชการ การปรับปรุงภูมิทัศน์ภายในเขตเทศบาล การประชาสัมพันธ์และรณรงค์การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

6. การพัฒนาเศรษฐกิจ หมายถึง การจัดสรรงบประมาณการผลิตของชุมชน การส่งเสริมให้มีผลิตผล “หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์” การส่งเสริมกลุ่มอาชีพต่าง ๆ ของประชาชน การส่งเสริมการก่อตั้งศูนย์แสดงสินค้า การก่อสร้างและขยายตลาดเทศบาล การเผยแพร่ผลิตภัณฑ์ของกลุ่มอาชีพ การพัฒนามาตรฐานของผลิตภัณฑ์

7 การพัฒนาสังคม หมายถึง การส่งเสริมให้ประชาชนได้รับการอบรม การจัดโครงการเทศบาลเคลื่อนที่เพื่อรับฟังความคิดเห็นของประชาชน การจัดอบรมพลังแผ่นดินด้านยาเสพติด การสนับสนุนกิจกรรมของกลุ่มสตรีและเยาวชน การช่วยเหลือกิจกรรมของศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน การสงเคราะห์คนชราและผู้พิการ การจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมและอนุรักษ์ประเพณี การสนับสนุนภูมิปัญญาท้องถิ่นต่าง ๆ

8. การพัฒนาการเมืองและการบริหาร หมายถึง การจัดเวทีประชาคมเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างเทศบาลกับชุมชน การจัดกิจกรรมการอบรมประชาธิปไตยให้กับประชาชน การส่งเสริมประชาชนให้มีส่วนร่วมในการกิจกรรมของเทศบาล การพัฒนาความสามารถในการบริการของพนักงาน การปรับปรุงระบบการบริการสาธารณะของเทศบาล การประชาสัมพันธ์ ผลการปฏิบัติงานของเทศบาลให้ประชาชนทราบ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบความคิดเห็นของคณะกรรมการชุมชนต่อการพัฒนาของเทศบาลตำบลเกษตรวิสัย อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด พร้อมทั้งผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นรวมถึงข้อเสนอแนะ
2. ข้อเสนอเทศที่ได้สามารถนำไปเป็นข้อมูลในการพัฒนาเทศบาลตำบลเกษตรวิสัยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป